

רע"פ 5420/14 - פלוני נגד מדינת ישראל, חברת החדשות הישראלית

בבית המשפט העליון

רע"פ 5420/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. חברת החדשות הישראלית

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 1.8.2014 בע"ח 57900-07-14 שניתן על ידי כבוד השופט י' שנלר - סג"נ ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד עופר ברטל; עו"ד דב גלעד כהן; עו"ד צליל וינשטיין

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור, לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגן הנשיאה י' שנלר) בע"ח 57900-07-14 מיום 1.8.2014 במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (סגן הנשיאה ב' שגיא) בת"פ 49350-06-14 מיום 27.7.2014, בה דחה בית משפט השלום את בקשתו של המבקש להורות על איסור פרסום שמו וכל פרט מזהה אודותיו.

1. נגד המבקש, פסיכולוג קליני מוסמך, הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בתל אביב-יפו ביום 24.6.2014. לפי עובדות כתב האישום, המבקש טיפל במסגרת מומחיותו במתלוננת במשך יותר משנה, עת שעברה משבר אישי. ביום 5.3.2011 התקשרה המתלוננת למבקש וביקשה להיפגש עימו באופן מידי, כיוון שהרגישה לא בטוב. באותו ערב נפגשו השניים ברכבו של המבקש, והשתמשו בסם מסוכן מסוג חשיש. המבקש אמר במעמד זה למתלוננת כי יחסי הטיפול שלהם הגיעו לכדי סיום, ובהסכמה (שהושגה שלא כדין, תוך ניצול יחסי הטיפול) נישקה ממושכות, ליטף את שיערה ונגע בחזה. למחרת, נפגשו השניים במקום אחר, שם בעל המבקש את המתלוננת בהסכמה (שהושגה שלא כדין, תוך ניצול יחסי הטיפול), והם השתמשו יחדיו בסם המסוכן. מעשים אחרונים אלה התרחשו במקום נוסף ביום 11.3.2011. בגין מעשים אלה הואשם המבקש בעבירת מעשה מגונה בהסכמה תוך ניצול יחסי מטפל-מטופל לפי סעיף 348(ד1) יחד עם סעיף 347א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובשתי עבירות של בעילה אסורה בהסכמה תוך ניצול יחסי מטפל-מטופל, לפי סעיף 347א(ב) לחוק העונשין.

2. לאחר שנחקר המבקש במשטרה, הגיש הוא בקשה לבית משפט השלום בכפר סבא להורות על איסור פרסום שמו, תמונתו, פרטי עיסוקו וכל פרט מזהה אחר עד סיום החקירה בעניינו. נוכח תשובת המשטרה כי היא מותירה את החלטה לשיקול דעתו של בית המשפט, החליט בית משפט השלום בכפר סבא (השופט ד' מרשק מרום) ביום 4.2.2013 להורות על איסור הפרסום כפי שנתבקש.

3. עם הגשת כתב האישום הגיש המבקש בקשה להמשך איסור פרסום שמו עד לקיום דיון במעמד הצדדים, דיון כאמור התקיים ביום 30.6.2014 ובמעמד זה הוארך צו איסור הפרסום עד למתן החלטה לגוף העניין. ביום 27.7.2014 דחה בית משפט השלום דחה את הבקשה גופה. בית משפט השלום קבע כי עיקרון פומביות הדיון הוא אחד מהעקרונות המרכזיים בשיטתנו, וכי החריגים לו פורשו על דרך הצמצום. לגופו של עניין קבע כי התשתית הראייתית אינה רעועה במידה שמחייבת את הגברת הזהירות בעת החלטה על פרסום שם של נאשם. בהקשר זה הדגיש בית המשפט כי טיעוני ההגנה מתמקדים בסוגיות משפטיות, ואילו לעניין העובדות יש הסכמות בין הצדדים. באשר למידת הנזק שצפוי לנאשם, קבע בית משפט השלום כי אכן יגרם לנאשם נזק משמעותי, כעמדת ההגנה. עם זאת, קבע כי ישנם שיקולים נוספים המטים את הכף להחלטה כ"כלל" ולא כ"חריג", ביניהם ביצוע המעשים הלכאוריים תוך שעבד כמטפלה של המתלוננת, הצורך בחשיפת ההאשמות לציבור ולהזירה. עוד ציין בית המשפט כי אף אם בסופו של הליך ייקבע כי הפגם שנפל במעשי המבקש הוא מקצועי-מוסרי ולא פלילי, הפרסום לא יעמוד בסתירה משמעותית לקביעה המשפטית אליה חותרת ההגנה.

4. המבקש ערער על החלטה לבית המשפט המחוזי. בערעורו טען כי בית משפט השלום טעה בהערכת המחלוקת בין הצדדים והן לא משפטיות גרידא, וכי לטענתו לא התקיימו יחסי מין, ואף אם התקיימו, יש מחלוקת באשר למועד הפסקת הטיפול במתלוננת ובאשר למידת התלות שלה במבקש. עוד טען המבקש שם כי לא ניתן משקל ראוי לנזק החמור שצפוי לו ולמשפחתו. עוד עמד המבקש בערעורו על ייחודה של הפרשה, שעניינה ניצול יחסים בהסכמה, וייחודה של המתלוננת ועל פער הכוחות הנמוך בינה לבין המבקש, וכן על ניסיונה לבקש תשלום של 700,000 ש"ח כדי להביא לסיום הפרשה. עוד טען שם כי יש לטפל בעניין במישור האתי ולא הפלילי. המשיבה טענה וניסתה להפריך את טענותיו השונות של המבקש, והביאה פסיקה לתמיכה בעמדתה שיש לאפשר את הפרסום.

5. ביום 1.8.2014 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בפסק דינו קבע כי עם הגשת כתב אישום משתנה נקודת האיזון בשאלת הפרסום והכלל הוא פרסום שמו של הנאשם. מכאן, שאף שבית משפט השלום בכפר סבא אסר את הפרסום בשלב החקירה, אין בכך כדי להשפיע על ההחלטה כעת. לעניין אופן בחינת הבקשה לאיסור פרסום קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום לבחינת עוצמת הראיות במסגרת הבקשה; באשר לנזק שאותו נדרש המבקש את איסור הפרסום להוכיח כדי לגבור על עיקרון פומביות הדין, שהוא כאמור הכלל בשלב זה, קבע בית המשפט המחוזי כי הוא אינו כולל את בטחונו הכלכלי, וזה אינו אחד מהחריגים לכלל. חיזוק לאמור מצא בית המשפט המחוזי בכך שלא הובאה כל פסיקה סותרת לקביעה זו. לגופו של עניין, מיישום ההלכות, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום לקבלת הערעור. עם זאת, ציין, למעלה מן הצורך, כי השאלות שעורר בא כוחו של המבקש ראויות לעיון ומחשבה, ובהן מקומו העילאי של פומביות הדין מעבר לנסיבותיו הפרטיקולאריות של כל מקרה, שלמעשה אינן נדונות בשל אופיו של ההליך.

הבקשה

6. בבקשתו מסתמך המבקש על אמרת האגב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שאוזכרה לעיל בפסקה 4 (ומופיעה בפסקה 20 לפסק הדין). מאמרה זו מסיק המבקש כי בעניינו עולה שאלה שיש מקום לתת בה רשות לערער. השאלה היא האם יש להביא בחשבון בעת בחינת הבקשה לאיסור פרסום גם את עוצמת התשתית הראייתית אל מול עוצמת טענות ההגנה הלכאוריות, בשים לב לסכנה הנשקפת מן הנאשם. לטענתו, כיוון שלעיקרון פומביות הדין מעמד בכורה, לא נדונו קריטריונים אלה בפסיקת בית משפט זה ולכן יש מקום לדין בהם.

7. מלבד טענה זו, חוזר המבקש על טענותיו מהערכאות הקודמות. ראשית, הנזק החמור והבלתי הפיך שייגרם לו ולפרנסתו, כמו גם למשפחתו, טרם הורשע בדין; שנית, קיומה של מחלוקת משפטית בין הצדדים, בהיות כתב אישום זה תקדימי; חומרם הנמוכה של המעשים, שנעשו בהסכמה; היעדרה של תכלית ברורה לפרסום, מלבד הגשמת עיקרון פומביות הדין. בהקשר זה שב ומציין שחל איסור פרסום בזמן החקירה בהסכמת המשטרה, מה שמוכיח לדבריו כי היחידה החוקרת לא סברה שיש מקום לעודד הגשת תלונות נוספות. בנוסף טען המבקש כי ההתדיינות המשפטית צפויה להיות מהירה ולכן לא ייגרם נזק אם הפרסום ידחה לסיימה.

דין והכרעה

8. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מטענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בעניינו של המבקש (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). כל עניינה של הבקשה הוא ביישומו של הדין החל בסוגיית איסור פרסום שמו של נאשם, על עניינו של המבקש בנסיבות העניין.

9. כפי שעמדו על כך הערכאות הקודמות, בית משפט זה פסק לא אחת כי עיקרון פומביות הדין הוא עיקרון העל לאחר הגשת כתב אישום (ראו למשל: בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.7.2005) (להלן: עניין פרי)). ככלל לא ייאסר פרסום שמו של הנאשם בשלב זה, אלא אם יגבר משקלו של הנזק החמור שנגרם למבקש על פני האינטרס הציבורי שבפרסום (וראו למשל: ע"פ 8225/12 חברה פלונית בע"מ נ' פלוני, פסקה 12 (24.2.2013)).

פסיקת בית משפט זה גם קבעה שאין מקום להידרש לחומר הראיות בבחינת בקשה לאיסור פרסום בשלב זה, ואף המבקש אינו טוען אחרת (וראו למשל: בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.2.2012)). המבקש ניסה "לעקוף" את הפסיקה האמורה, ולהסתמך על אמרת אגב של בית המשפט המחוזי שהתייחסה לשאלות שהעלה בא כוחו בפני בית המשפט, וזאת כדי לטעון שבית המשפט המחוזי הציע קריטריונים חדשים לבחינת האיזון בין הנזק לפומביות הדיון. בית המשפט המחוזי לא עשה כן כמובן, כל שעשה הוא להעלות את השאלות שהציג בפניו בא כוח המבקש מבלי להכריע בהן. אף אם יש בשאלות ממש, למעשה, פסק דינו מבוסס על יישום ההלכות המבוססות והשרירות בסוגיה שנדונה בפניו.

10. אין ספק כי בעקבות הפרסום, יכול שייגרם למבקש, לפרנסתו ולמשפחתו נזק קשה, שייתכן שלא יהיה בר-תיקון. גם בהקשר זה עומדת למבקש הפסיקה כרועץ, כיוון שלא הצליח להוכיח שהפגיעה האמורה, קשה ככל שתהיה, מהווה "נזק חמור" שיש בו כדי להטות את הכף נגד האינטרס הציבורי בפרסום (וראו: סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט; עניין פרי, בפסקה 6; רע"פ 7276/13 פינטו נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.11.2013)). אשוב ואציין שאנו מצויים בבחינה שלישית של הבקשה דנא, ובהתאם לכללים הנהוגים במסגרת זו, לא מצאתי להרחיב מעבר לאמור לעיל ולגופו של עניין.

11. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע שנתבקשה בגוף הבקשה למתן רשות ערעור, והמועד הקבוע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 1.8.2014 נותר על כנו.

ניתנה היום, י"ד באב התשע"ד (10.8.2014).

ש ו פ ט